

List

BREZMADEŽNE

Militia Immaculatae

*Samo ljubezen ustvarja
(Sv. Maksimilijan M. Kolbe)*

Pustimo se voditi Mariji

Sv. Maksimilijan Kolbe je zapisal: *Pustimo se vendar voditi Mariji, da bomo postali podobnejši Jezusu. To je najbolj varna in najbolj popolna pot. Popolnoma se posveti naši nebeški Materi, pa boš zmagovito prebrodil vse težave v življenju in postal boš svetnik, velik svetnik, kar ti od srca želim. Vsi svetniki – to lahko mirno rečemo – so delo svete Device Marije in posebna pobožnost do nje je skupni znak vseh svetih.*

Papež Frančišek je zbrane na Trgu sv. Petra na letošnji praznik Marijinega vnebovzvetja prisrčno spodbudil: *»Glejmo navzgor, nebo je odprto; ne vliva strahu, ni daleč, saj je na pragu nebes mati, ki nas pričakuje. Kraljica nebes je in je naša mati. Rada nas ima, smehlja se nam in nam hitro priskoči na pomoč. Kot vsaka mati želi tudi ona za svoje otroke najboljše in nam pravi: »Dragoceni ste v Božjih očeh; niste ustvarjeni za male potešitve sveta, temveč za veliko nebeško veselje.« Da, saj je Bog veselje, ne naveličanost.»*

Bog je veselje, je ponovil in povabil, naj se pustimo Mariji voditi za roko. Vsakokrat, ko v svoje roke vzamemo rožni venec in ga molimo, naredimo en korak v smeri tega velikega cilja življenja, je zatrdil. Še je spodbudil, naj nas pritegne resnična lepota in ne dovolimo, da bi nas vsrkale malenkosti. Izberemo naj veličino nebes. Ob koncu nagovora se je obrnil na Marijo, Sveto Devico, ki jo kličemo tudi kot Vrata nebeška z željo, naj nam pomaga vsak dan z zaupanjem in veseljem zreti tja, kjer je resnični dom, tja, kjer nas pričakuje ona, ki je naša mati.

Spoštovani člani Vojske Brezmadežne, vabim vas, da se vsak dan izročite Brezmadežni. Pustite se ji voditi in hodite po poti svetosti. *»Vsi smo poklicani, da postanemo sveti!«* je pred zbranimi romarji na Trgu sv. Petra v Vatikanu vzkliknil papež Frančišek. *Pogosto smo v skušnjavi, da bi mislili, kako je svetost rezervirana samo za tiste, ki imajo možnost odtrgati se od običajnih stvari, da bi se posvetili izključno molitvi. Pa to ne drži! Nasprotno, ravno ko živimo z ljubeznijo in dajemo lastno krščansko pričevanje pri vsakodnevni opravi, smo poklicani, da postanemo sveti. Vsak v svojem položaju in svojem življenjskem stanu, kot posvečena ali samska oseba, ko zakonec, kot starš. Sveti oče je nato zbrane romarje povabil, naj si izprašajo vest, kako so doslej odgovorili na Gospodov klic k svetosti, ali hočejo postati boljši kristjani. Ko nas Gospod povabi, naj postanemo sveti, nas ne kliče k nečemu*

težkemu ali žalostnemu, ampak gre za povabilo, da bi bili deležni njegovega veselja, da bi živeli in z veseljem darovali vsak trenutek svojega življenja, ki bo tako obenem postalo dar ljubezni za osebe, ki so ob nas. Papež je ob tem navedel nekaj primerov konkretnih korakov svetosti: ko se vzdržimo slabe- ga govorjenja o drugih, ko kljub utrujenosti prisluhujemo svojemu otroku, ko pred obhajilom med nedeljsko mašo vsake toliko opravimo spoved, ko zmo- limo rožni venec, se zaustavimo ob revežu v stiski. »Vsak korak k svetosti bo iz nas naredil boljše osebe, osvobodjene sebičnosti in zaprtosti vase, ter odprte za brate in njihove potrebe.«

Člani Vojske Brezmadežne, vabim vas, ljubite našo drago Gospo in nav- dušite druge, da jo ljubijo. Radi molite rožni venec, to je *»naše orožje«* (p. Pij), in čudodelna svetinjica je *»naše strelivo za osvajanje duš«* (p. Maksimilijan K.).

p. Milan Kos

Relikviarij sv. Maksimilijana M. Kolbeja

Relikviarij sv. Maksimilijana M. Kolbeja ne želi biti običajna kustodija relikvije, saj arhitekturna zasnova – kot dodana vrednost – nosi v sebi bogato simboliko oz. zgodbo svetnikovega duhovnega življenja. Osnova sta dva venca, beli in rdeči, ki v središču presečišča hranita relikvijo I. razreda, las p. Maksimilijana, svetnikov ostanek iz časa bivanja v Niepokalanowu, preden je bilo telo sežgano v krematoriju koncentracijskega taborišča Auschwitz. Marija je ob prikazovanju takrat še malemu Rajmu- ndu ponudila dva venca z vprašanjem, katerega si želi. Njegov odgovor je bil: *»Oba!«*. Čeprav se v polnosti še ni zavedal vsebine odgovora, je s tem sprejel odpoved lastni volji in odprtost za Božje delovanje. Tako je spre- jel pot življenja v čistosti srca (beli venec) in življenja v darovanju (rdeči venec). V redovništvu, za katerega se je kasneje odločil, je to konkretno pomenilo življenje po zaobljubi čistosti z žrtvovanjem življenja za drugega oz. mučeništvom v Auschwitzu.

Ti dve dimenziji življenja v luči belega in rdečega venca potrjujeta tudi dva v posebnih nišah (presečišči vencev) vstavljena elementa iz dveh ključnih krajev svetnikovega življenja. Prvi element je kamen, ki je vzet iz ohranjene kamnite poti izpred samostanske stavbe v Niepokalanowu, mestu Brezmadežne, ki ga je svetnik ustanovil in tam preživel večino svo- jega življenja ter apostolata. Po tej poti je svetnik še zadnjič stopal, pre- den ga je gestapo odpeljal v koncentracijsko taborišče. Drugi element pa

predstavlja delček ometa iz okna celice smrti v bloku št. 11 v Auschwitzu, v kateri je skupaj z drugimi soobsojenci brez hrane in pijače 14. avgusta 1941, na predvečer Marijinega vnebovzvetja, izdihnil, potem ko je daroval svoje življenje namesto družinskega očeta.

Kroni – venca – sta skupaj okrašeni s štiridesetimi okrasnimi polkroglicami. Te predstavljajo kamenčke v mozaiku življenja ali stopnje zorenja do popolnosti, saj število štirideset v svetopisemski simboliki izraža popolnost ali v našem primeru svetost. Ta pojem ima tudi v spisih in duhovnosti sv. Maksimilijana temeljni pomen. Konkretno se je svetost ali popolnost pri njem razodela ter dosegla vrhunec v njegovi darovanjski ljubezni, saj je sledila Jezusovemu povabilu: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13).

P. Maksimilijan je sam opredelil tri glavne stopnje človeškega življenja do svetosti: priprava na delo, delo in žrtev, ki jo ljubezen zahteva. Vzporedno je tudi dejal: »Ljubezen se hrani z žrtvijo in žrtev jo ohranja«. Zaradi tega je kot središčna misel v presečišču relikviarija zapisana njegova misel: »Samo ljubezen ustvarja!« Božja ljubezen iz človeka ustvari svetnika. To ljubezen naj človek izžareva, da bo soustvarjalec pri izpolnjevanju Božjega načrta.

Relikviarij je fizično težak. Zaupano poslanstvo ni romantična avantura, temveč se razodeva v odgovorni in zahtevni ljubezni, ki doseže svojo najvišjo stopnjo v tem, ko je sposobna trpeti ali se žrtvovati za drugega. To je storil Jezus Kristus na križu za nas, zato podstavek v obliki križa predstavlja temelj oz. kraj razodetja neskončne Božje ljubezni, iz katerega izvira vsako človeško darovanje.

Relikviarija ni mogoče prijeti za držalo spodaj kot storimo običajno z drugimi, ker ga preprosto nima. Primemo ga lahko, kot bi prejeli venca. Tako ju je Brezmadežna ponudila Maksimilijanu. Danes nam sv. Maksimilijan s svojim zgledom kot dediščino izroča ta dva venca naprej, da bi tudi mi sprejeli poslanstvo, ki nam ga Gospod po Brezmadežni predaja za zorenje v svetosti.

Misel v presečišču relikviarija – Samo ljubezen ustvarja – namiguje tudi na to, da je papež Janez Pavel II. p. Maksimilijana M. Kolbeja 10. oktobra 1982 razglasil za svetnika in »mučenca ljubezni«.

p. Danilo Holc

Vabim vas, da v teh jesenskih dneh radi poromate v kakšno Marijino romarsko sveetišče in sebe, svoje domače in vse ljudi dobre volje po Brezmadežni izročite Jezusu!